

Dette er imidlertid Noget, som jeg kun finder mig foranlediget til i Forbigaaende at bemærke. — Naar jeg begjærede Ordet, var det med Hensyn til det af den ærede sidste Taler indbragte Endringsforslag. Jeg skal strax bemærke, at jeg for mit Vedkommende aldeles ikke kan have Noget imod dette Endringsforslag, og jeg skal stemme derved. Det har paa ingen Maade været min Tanke, at denne Sag skulde trækkes længere hen, end det paa nogen Maade var nødvendigt; jeg mener tværtimod, at det fremgik af mit Foredrag, at jeg selv meget ønskede, at der skete en Forandring i den bestaaende Kvaakalverlovgivning, skjøndt rigtignok en anden end den, der af Lovforslagets Stillere er bragt frem, og jeg indrømmer fuldstændig, hvad der blev bemærket af den ærede sidste Taler og af flere tidligere Talere her i Salen, at der ifølge denne Sags historiske Udvikling ganske vist er stor Opfordring for den højtærede Justitsminister til ikke at tøve med at bringe under nærmere Overveielse, hvad der maatte kunne gøres, og at ligeledes ogsaa Landstinget har Opfordring til i den Henseende at udtale, at det vilde være en Fremgangsmaade, som det maatte finde at være i sin Orden. Efter min Mening maa Vedtagelsen af denne Dagsorden paa ingen Maade opfattes som et fjendtligt Skridt mod en saadan Reform, som der fra forskjellige Sider i Folkethinget har været ønsket. Ganske vist indeholder den en stor Løvl om Nødvendigheden af de Anstuelser, der fra andre Sider ere gjorte gjældende; men jeg mener, at den paa ingen Maade er noget fjendtligt Skridt. Jeg mener, man maa sige, at saaledes som Sagen nu foreligger, er det netop den Vej, ad hvilken man maa vente allerførst at kunne naae til det MaaL, som Alle tilstræbe, nemlig at denne Sag kommer under en alvorlig og grundig Overveielse. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at det vilde føre til noget Stort, om Sagen under de nærværende Forhold blev bragt ind i et Udvalg i Landstinget, og om Landstingsudvalget arbejdede videre derpaa. Jeg er meget bange for, at det netop vilde føre til Kollisioner, der vilde vanskeliggjøre det Hele, hvorimod Sagen meget bedre vil komme i Orden, naar den først bearbejdes fra Regeringens Side og derefter forelægges for Rigsdagen. Jeg slutter mig altsaa til det Forslag, der er fremkommet fra den ærede sidste Taler. Jeg mener, at det er saa meget mere nødvendigt, at Regeringen tager denne Sag i sin Haand, som der jo er mangfoldige Forhold, som jeg tror maa overveies fra Regeringens Side, inden denne Sag kommer frem, og navnlig var der en Utvring af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kred. (Selsøen), som giver mig Anledning til at komme ind herpaa. Det er bleven bestridt, at den Mening, skulde være rigtig, som jeg har udtalt, at det i det Væsentlige er en fuldstændig Trivsel af Lægevirkomheden, som

det nærværende Lovforslag gaar ud paa. Jeg har imidlertid ikke hørt Andet fremført herimod end den Bemærkning af den nævnte ærede Rigsdagsmand, at der dog var en efter hans Mening væsentlig Indskrænkning i Lovforslaget, den nemlig, at det var foragdet de uoplyste Læger at anvende saadanne Lægemidler, som det er forbudt Apothekerne at udlevere til Alle og Enhver. Men jeg kan ikke lade være med Hensyn til denne Bestemmelse, som jo ganske vist ved første Øieblik kan synes at have en ikke ringe Betydning, at opfaste det Spørgsmaal, om man virkelig har overveiet, om der høves tilstrækkelige Bestemmelser om, hvilke Lægemidler Apothekerne maa udlevere uden Recept, og hvilke ikke. Jeg skulde tro, at naar man gaar til en nærmere Underpølgelse deraf, vil det vise sig, at man i Virkeligheden mangler, om ikke alle Bestemmelser derom, saa i alt Fald saadanne Bestemmelser, som ville kunne være brugbare for det Diemed, i hvilket de her skulde anvendes. Jeg finder hos vore Medicinalforfattere bemærket, at der mangler fuldstændige Fortegnelser over, hvilke Gjenstande der maa sælges af Apothekerne i Gaandkjøb, og hvad de Lægemidler angaar, som ikke maa sælges i Gaandkjøb, saa høves der om dem ogsaa kun aldeles utilfredsstillende og ufuldstændige Fortegnelser. Sagen er, saavidt jeg har kunnet opfatte det, den, at hvad der maa sælges uden Recept, og hvad ikke, i Virkeligheden er overladt til Apothekernes eget og de med dem tilhøvslyshavende Lægeautoriteters Skjøn; der høves slet ikke faste Bestemmelser i den Henseende. Naar dette nu er Tilfældet, og jeg tror, det forholder sig saaledes, da er det jo klart, at en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes her i § 1, egentlig aldeles ikke kan anvendes; thi hvorledes skulle Folk, der staa udenfor, kunne have nogen Kundskab om, hvilke disse Lægemidler ere? Det er jo overhovedet Tilfældet, at man, saasnart man gaar noget nærmere ind paa vor hele Medicinallovgivning, kommer til at se, at Bestemmelserne der ere i høj Grad ufuldstændige, ubestemte og u klare, og naar Tilstanden ikke bestomindre dog maa siges at være nogenlunde tilfredsstillende, efter min Mening endogsaa meget tilfredsstillende, saa tror jeg, at det ikke saa meget skyldes Lovgivningen som den Omstændighed, at de nuværende Apothekere og de nuværende autoriserede Læger samvirke i den Maad, som maa siges at være Lovgivningens; der finder i den Henseende en Samvirken Sted, uden at man kan sige, at den er bunden ved bestemte Lovregler. Saaledes er den hele Organisation nu engang; men dersom man bryder denne Organisation, dersom man bringer en fuldstændig Desorganisation ind i disse Forhold, da tror jeg, at man, hvis mine Præmisser her ere rigtige, maa indrømme, at jeg har Grund til at sige, at saa kan man virkelig ikke beregne, hvorhen man vil komme, og